

MATOUŠ

KVĚTEN 2004

ČÍSLO 31

„Bez Ducha svatého je Bůh vzdálený, Kristus zůstává v minulosti, z evangelia je mrtvá litera, z církve pouhý spolek, z autority forma vlády, z misií propaganda, z liturgie magie a z křesťanského života otrocká morálka.“

(Ignatius z Lattakie)

ÚVODNÍK

Uplynulý květen jsme měli možnost se setkat se zajímavými hosty, ať už v naší obci či v Klášteře: Elias Vella, Tom Edwards, František Miša. Znělo jistě hodně povzbudivých a „nadhýňnách“ slov k oživení naší víry. A jak působí Duch svatý v mém životě? Nevnímám celý svět jako jedno kukurličné (chcete-li bramborové) pole?

Proto zvu k oslavě Nejsvětější Trojice. Je to veliký zdroj inspirace pro naše společenství, pro život v rodinách a pro komunikaci. Snad tomu otevření srdcí může napomoci otevřít nový kancionál, který dostáváme do rukou jako dar o. Ladislava. To není samozřejmost, ani hozená rukavice, ale podaná ruka, první krok.

Všechny tři slavnosti v předprázdninovém období – Nejsvětější Trojice, Těla a Krve Páně, Nejsvětějšího Srdce Ježíšova – nám připomínají velikou Boží lásku k člověku. Poznat tuto lásku, uvěřit jí a vlastním životem se snažit předávat ji dál, to je nejdůležitějším úkolem každého křesťana a zároveň jeho nejnvtírnější potřebou.

Přeji jarní pouť plnou radosti a pokoje, tedy plnou Ducha svatého.

P. Jiří Veselý, farář

MATKA TEREZA – spolupráce s Duchem sv.

Americký obchodník šel jednou v Kalkatě navštívit Matku Terezu. Nalezl ji, jak čistí hnisavé a páchnoucí rány jednoho umírajícího, kterého právě sebrali na ulici. Když to ohromený Američan spatřil. Neubráníl a zvolal: Matko Terezo, já bych to, co děláte vy, nedělal ani za milion dolarů!“ Matka Terezu mu naprosto přirozeně odvětila: „Ani já ne, ale pro lásku Krista ukřižovaného to dělám ráda!“ Co dělala pro nejchudší z chudých Matka Tereza, dělali i mnozí před ní. Jenom s tím rozdíllem, že o tom svět nevěděl nebo nechtěl vědět. Leč Bůh si přál, aby byla Matka Tereza známa po celém světě! Chtěl, aby skrze ni pravda zazářila mimořádným jasem. To samozřejmě nebylo možné jinak než prostřednictvím médií. Anglický novinář Malcolm Muggeridge žil původně naprosto neuspokojeným životem, ale později konvertoval ke katolicismu. Požádal Matku Terezu, fascinován její křesťanskou dokonalostí, zda by mohla její život a práci nafilmovat. Nejprve odmítla, ale potom si uvědomila, že by to mohlo věci prospět, a zvolala: „Let’s do something beautiful for God!“ – „Udělejme něco krásného pro Boha!“ A to je také titul krásného a pravdivého Muggeridgeova filmu. Díky jemu se Matka Tereza stala miláčkem médií. Žité evangelium je vsutku jako živá voda pro

svět, který se dusí v nejdopornějším egoismu, a přitom žízni po kráse. Korunou všech poct byla Nobelova cena míru z r. 1979. V Oslo ji obyvatele přivítali pochodňovým průvodem. Tradiční slavnostní banket v hotelu Continental dala odřeknout a ušetřených 12000 marek (dodatkem k 340000 marek, jimiž je dotována Nobelova cena) si odvezla do Indie, aby mladým rodinám malomocných pomohla při stavbě domů. „Sama si nic nezasloužím,“ prohlásila. Cena podle ní znamená toliko uznání lidské důstojnosti chudých. Pak v aule university v Oslo promluvila světu do svědomí: „Největší ničitel míru je dnes křik nevinného nenarozeného dítěte... Pro mne jsou národy, které legalizovaly potrat, nejobožejší. Bojím se nemluvnát.“ A prosila posluchače, aby už neměli a aby chránili nenarozené, aby s láskou začali doma v rodině a nestavěli se nevšímavě k chudým: „Obracejte-li se zády k chudým, obracíte se zády ke Kristu. On sám tu trpí hladem, je nahý a bez domova, takže máte příležitost ho milovat.“ V jedné exkluzivní společnosti líčila, jak jí kdysi laskavý pán upozornil na hinduistickou rodinu s osmi dětmi, která už mnoho dní neměla co jíst: „Vzala jsem dost rýže, aby jim to stačilo na jedno jídlo, a donesla jsem jim ji. Oči se jim leskly hladem. Podívila jsem se, když matka vzala rýži, polovinu jí oddělila a vyšla ven. Když se vrátila, zeptala jsem se, co udělala. Odpověděla: oni mají taky hlad.“ Nejvíce se Matka Tereza nedivila tomu, že se rozdělila se sousedy, ke všemu s muslimskou rodinou, ale že při svém vlastním hladovění věděla o nouzi jiných lidí. A Tereza klade mučivou otázku: „Víme my, že náš soused potřebuje naši lásku? Víme to?“ z knih Ch. Feldmana Sny začínají žít a P. Lefèvre Osudy odvážných

KATECHISMUS – o Duchu svatém v novém Kancionálu

Duch svatý křesťana hlouběji připodobňuje Ježíši Kristu – Spasiteli. Tím ho pověřuje, aby působil v Kristově duchu, aby žil k oslavě Otce a usiloval o spásu druhých. A aby slovy i skutky svědčil, že Ježíš je Pán. Zároveň mu k tomu dává potřebné schopnosti a sílu. Proto je naléhavě potřebné, aby každý pokřtěný Duchu svatého přijal skrze břimování.

Prosba za život v síle břimování: Pane, náš Bože, darovals mi ve svátosti břimování Ducha svatého, který mě posvěcuje a sjednocuje s Kristem. Mám být před světem svědkem Kristovy radostné zvěsti, jeho lásky, jeho smrti a vzkršení. Pomáhej mi, abych byl živým údem církve, abych tě v ní oslavoval skrze Krista v Duchu svatém. Pomáhej mi vedením Ducha svatého, abych sloužil všem lidem, jak to činil Ježíš Kristus. Amen.

RODINA – odvaha být tátou

„Každý muž se může stát otcem. Chce to ale zvláštní talent stát se tatínkem.“ Dříve být tátou něco znamenalo. Dnes tato sociální role ve společnosti moc uznání nemá. Zkrátka se rozhodujeme být tátou z vlastního přesvědčení a víme, že nás za to nikdo chválit nebude. To je odvaha a pevnost hodná středověkých rytířů. Den za dnem zvládat sebe, děti a svůj vztah se ženou. A tak vidím tu armádu rytířů – tatínků, kteří mlčky, ale pevně stojí na svém místě.

My víme, proč jsme tátové, často si však nejsme jisti, co všechno máme dělat, abychom se mohli označit za dobré otce. Nezbyvá než prošlapat nové cesty a často se pustit do neznáma. Co stačila věra, je už dneska málo. Někteří zaměstnaní tatínkové si začali psát do diářů čas na rodinu a děti mezi jiné pracovní povinnosti, jiní tátové se učí na počítači, aby mohli komunikovat se svými syny, a jiní to vzdali, neboť si mysleli, že se svými nabídkami neobstojí v konkurenci jiných lákadel.

Jedno je jisté. Budeme dělat spoustu chyb, než se to naučíme (v tu dobu už budeme patrně dědečky). Naše mužská sebeúcta (některé ženy to neprávne nazývají jeditostí) dostane místy pořádně zabrat. Jenže my to nevzdáme a poznenáhlu se staneme tím, čím máme být – moudrými a rozvážnými otci s mnoha odřeninami a nezdraty, kteří neztratili to podstatné z klukovských let – tvořivost, odvahu a údiv na tím, co všechno je možné.

Vít Janků, z časopisu Kamínky

SVĚTEC MĚSÍCE – sv. Zdislava

Narodila se kolem r. 1220 na hradě Křižanově ve vzorné křesťanské rodině. Její otec Přibyslav ve službách krále Václava I. sřežil hvozdy na českomoravské hranici, byl královským purkrabím na hradě Veveří u Brna. Matka Zdislava, Sibyla, původem ze Sicílie, byla dvorní dámou královny Kunhuty, manželky Václava I. Zdislava vyrůstala převážně ve Žďáru n/S, měla 4 mladší sourozence, z nichž 2 poslední brzy zemřeli. Mladická se provdala za pana Havla Markvartice z Lemberka v Podještědí, který si ji po svatbě odvezl do severních Čech na své právě dostavěné sídlo. Měli spolu 4 děti: Havla, Markétu, Jaroslava a Zdislavu. Také její manžel byl ve službách krále Václava I. Krom výchovy se Zdislava stala dobrodincem chudých a nemocných v okolí. V Dalimilově kronice čteme: „Pět mrtvých vzkřísila, mnoho slepých prosvítla, chromých a malomocných mnoho uzdravila, nad jinými pracnými velké pomoci činila.“ Její zásluhou vznikly nás dva kláštery žebravého kazateleiského řádu dominikánů: v Jablonném a v Turnově. Po založení podještědského kláštera se stala členkou III. řádu sv. Dominika jako horlivá spolupracovnice a dobroditelka řeholních bratří. Založila s manželem při klášteře chrám sv. Vavřince a špitál, kde až do konce života obětavě sloužila nemocným. V tomto kostele byla r. 1252 také pohřbena, když ve věku 33 let zemřela, vyčerpána rodinnými starostmi a neúnavným apoštolátem. O jejím životě a záračném uzdravování se dochovalo mnoho legend. Zachycuje je mj. 24 starobylých měděných obrazů, umístěných v klášterní hrobce. R. 1995 ji papež Jan Pavel II. v Olomouci prohlásil za svatou. Zdislavu uctívají Češi, Slovinci, Poláci, Lužičtí Srbové, Němci i všichni členové dominikánského řádu. Je zývána především jako patronka a matka rodin. Čemu nás učí sv. Zdislava? Ačkoli šlechtična, dovedla se o své jmění dělit s potřebnými. Svě poslání neviděla v moci, ale ve službě všem v okolí. A v dnešní době krize manželského soužití a rodinného života je zářným příkladem vzorné manželky a matky. Svatost je možná v kterémkoli povolání.

POZDRAV opět z Vatikánu, ale moravského...

Milí přátelé z Fryšavy a okolí, všechny vás moc zdravím. Rád vzpomínám na rok prožitý mezi vámi – čas utíká, z Fryšavy jsem odešel už před pěti lety. Od té doby jsem v Dolních Bojanovicích, kde jste mě někteří navštívili při vaší okružní jízdě spojené s návštěvami bývalých fryšavských kaplanů. Tož, co vám mám povídat, Slovácko, to je jiná mentalita než ta naše z Vysočiny (jak víte, sám pocházím z Vysočiny, i když o něco níže položené než je ta fryšavská). Když píší jiná, nemyslím tím lepší či horší. Je to pro mě obohacení, když můžu poznávat život v kraji bohatém na folklór a tradice. I víra je zde jednou takovou silnou tradicí – ovšem nejen tradicí, v životě mnohých má vztah k Bohu opravdu pevné místo. Jak vypadá mé působení zde konkrétně? Je zde hodně činnosti, které přímo patří ke kněžské službě – mše sv., zpovídání (např. před letošními Veikonocemi nás zde zpovídalo deset kněží po dobu skoro osmi hodin), přípravy ke křtům a svatbám... V těchto dnech také vrcholí naše příprava k přijetí svátosti břimování, kterou bude udělovat biskup Vojtěch. Kromě

těchto „klasických“ duchovních událostí patří k místnímu náboženskému životu také pobožnosti, které na mnoha jiných místech už vymizely: na jaře se zde chodí třikrát na „průvody do polí“ (tedy prosit za úrodu), jsou zde pobožnosti u některých kaplí a Božích muk, tradiční „zarážání hory“ před začátkem vinobraní, průvody na Boží Tělo a Božské Srdce a také zářijová pěší pouť do skoro třicet kilometrů vzdálených Žarošic, které se účastní každý rok mnoho poutníků. Také je nemálo možností práce s dětmi a mládeží. Sem patří třeba duchovní cvičení v Beskydech (podobně absolvovali ještě před mým odchodem mládí z Fryšavy a okolí), duchovně-turistické pobyty pro devětáčky ve slovenských Roháčích, tábory pro ministranty atd. Nemálo farníků se také zapojuje do společenství manželů, společenství charismatické obnovy. V létě budeme prožívat dovolenou pro rodiny s dětmi spojenou se zábavným i duchovním programem a podobně. Tento výčet píšu proto, abyste měli alespoň malou představu o tom, jak se žije kněží na jižní Moravě. Vůbec tím nemám na mysli nějaké srovnávání – která z farností je „lepší“... Nevím. O tom se konec konců nerozhoduje podle počtů, ale podle víry a života každého z nás. Prožíváme dny Letnic – slavnost Seslání Ducha svatého. Je to pro mě (a věřím, že pro nás všechny) připomenutí toho, že dobrými křesťany nemůžeme být jen ze svých vlastních sil. „Kdo žije jen sám ze sebe, nemůže se líbit Bohu,“ píše apoštol Pavel. Tak chci moc popřát vám všem (a jistě také otci Jiřímu, otci Ladislavovi, sestře Lidě), abyste si dary Ducha sv. vyprošovali a s nimi spolupracovali. Pamatuji na vás v modlitbě a věřím, že se zase někdy setkáme. S přáním požehnání od Pána

P. Petr Karas

...a nyní zpráva z doopravdivického

R. D. Tomáš Holý, farní vikář ve farnosti Ždár nad Sázavou – I, získal dne 29. 4. 2004 na Papežském institutu Jana Pavla II. pro studia manželství a rodiny Papežské lateránské univerzity v Římě licenciát teologie (titul „ThLic.“).

K získání titulu blahopřejeme!

5. P. Fryšavákům (nabídka Last minute):

Co: společný Pobyt, Putování, Poznávání, Povídání, Pohoda

Kdo: kdokoli z dospělých, nebojí-li se trochu chůze, lezení, brodění

Kdy: od pátku 2. 7. odpoledne do úterý 6. 7. večer (nebo po vzájemné domluvě)

Kde: národní park dalekého severu na pomezí zemí EU

Jak: za pomoci aut a řidičů, společně kasy a vaření, ve spacáku i pod širákem

Proč: abychom se (s) více přiblížili, poznali, porozuměli, přijali a popř. pomohli

kontaktní osoba: flyšavský falář

KALENDÁŘ

slavnost Seslání Duch sv. – Boží hod svatodušní – končí doba velikonoční	
30.5. ne	9 slavná mše sv., tzv. jarní pout
6.6. ne	9 slavnost Nejsvětější Trojice; mše sv.
10.6. čt	18,30 slavnost Těla a Krve Páně; adorační den od 7,30 hod.
18.6. pá	18,30 slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova; litanie a zasvěcení
19.6. so	9 jáhenské svěcení Michala Mareše v katedrále na Petrově
23.6. st	17 předvečer slavnosti Narození sv. Jana Křtitele
25.6. pá	18,30 mše sv. míšeže

MATOUŠ – zpravodaj farnosti Fryšava, Tři Studně, Sklené